Rs. 15 /-

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక - జూన్ 2008

శ్రీమాతారవిందుల వాక్కులు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక - జూన్ 2008

విషయసూచిక :

జీవాత్మ పరమాత్మ, దైవము - వీటియెరుకలో ప్రవేశించే చైతన్యం ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం. అన్నిటా అత్యావశ్యకమైన వాస్తవికతను దర్శించగలుగుతాం. ఇంకా అత్యావశ్యక దివ్యవాస్తవంనుంచి జాలువారే ఇంద్రియగ్రాహ్య విషయాల, శక్తుల హేలనూ దర్శిస్తాం.

- శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మిక దృక్పథంతో కూడిన అస్తిత్వం

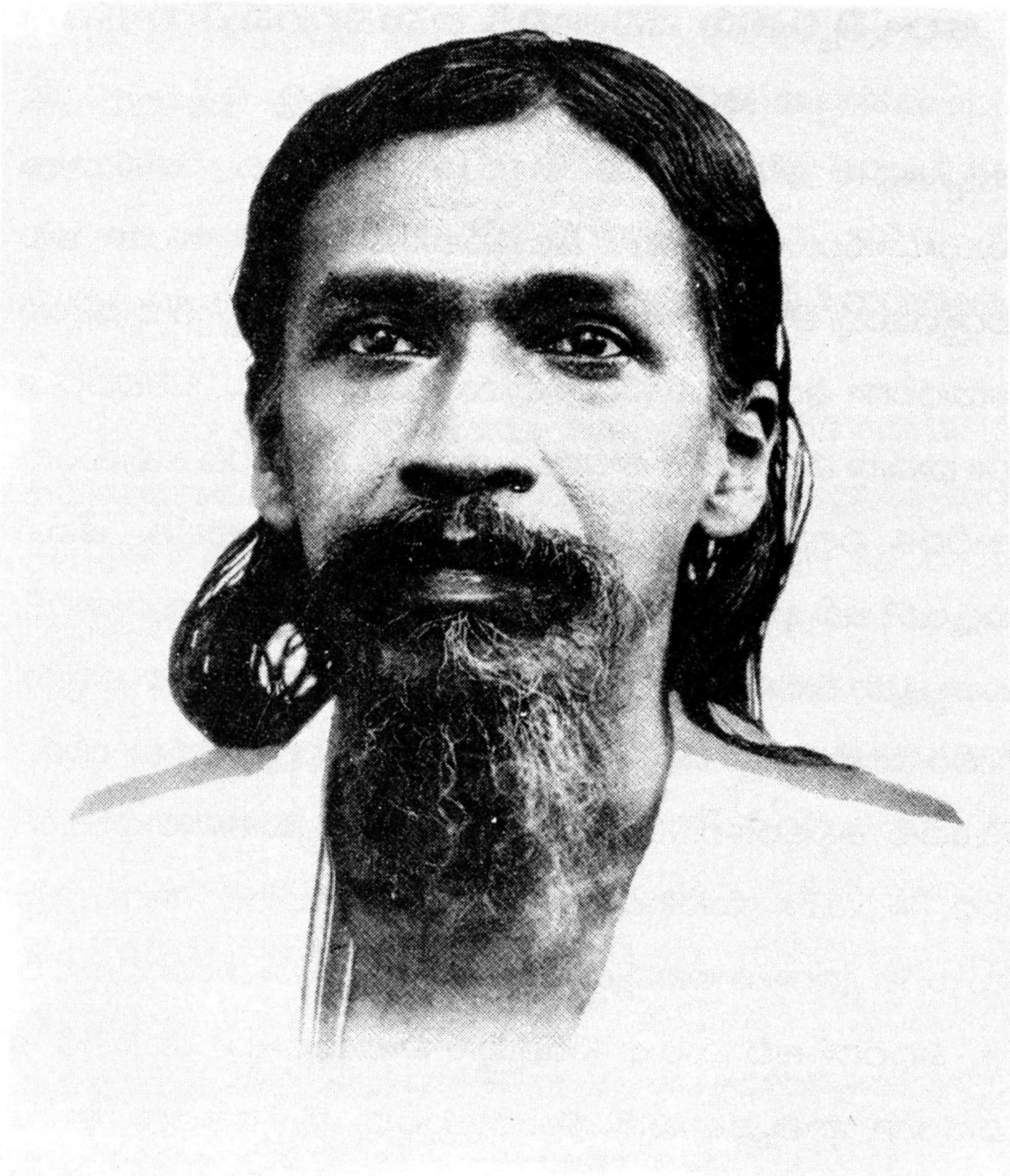
ఆధ్యాత్మికత అనేది ప్రత్యేకమైనదికాదు. వేరైనది కాదు. అది సర్వాన్ని తనలో ఇముడ్చుకోగలుగుతుంది. ఇముడ్చుకోగలగాలి కూడా. అయినప్పటికీ కేవలం భౌతిక మానసిక జీవనదృక్పథానికి ఆధ్యాత్మిక దృక్పథానికి మధ్య గొప్ప వ్యత్యాసం ఉంది.

మనో, ప్రాణికదేహాలు మనిషికి తన లక్ష్యసాధనలో సహకరించే సాధనాలు మాత్రమే. అవే లక్ష్యాలు కావు. అవికూడా ఉన్నత అంతిమ సాధనాలు కూడా కానేరవు. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం వాటిని మనిషికి బాహ్యఉపకరణ సత్వంగా దర్శిస్తుందే తప్ప అవే తనకు పూర్ణసత్వముగా కాదు.

ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం పరిమిత అంశాలకు వెనుక అపరిమిత తత్వాన్ని దర్శిస్తుంది. పరిమిత అంశాలు విలువను ఉన్నత అపరిమిత విలువలతో బేరీజు వేస్తుంది. భౌతికం పరిమితమైనది. అపరిమిత అనంతత్వాన్ని ప్రకటించే దానియొక్క అసమగ్ర ప్రతిరూపం అది. దాని ప్రయత్నం ఎప్పుడూ తన స్వస్వరూపమును చేరుకొనటానికే.

ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం వ్యక్తిలోను, లోకంలోను బాహ్యంగా కనిపించే దానినేగాక, పరోక్షంగా ఉన్న, ఉన్నత వాస్తవాన్నీ దర్శిస్తుంది. ఇది మనిషిలోని దివ్యత్వమును-జీవాత్మ, ఆత్మ-సర్వోన్నత ప్రాధాన్యత కలదిగా పరిగణిస్తుంది. ఈ దివ్యత్వాన్ని సర్వత్రా, అన్ని ఆకృతులలోను గుర్తించి దర్శించే ప్రయత్నం చేస్తుంది. దానితో బుద్ధి, జీవనములను సమైక్యం కావించుకుంటుంది. ఆ విధంగా సాటి వారితో ఏకత్వమును సాధిస్తుంది.

ఇది తప్పనిసరిగా విషయాలను దర్శించటంలో సాధారణ దృక్పథాన్నే మార్చివేస్తుంది. మానవ జీవన లక్ష్యాలన్నిటినీ పరిరక్షించటంలో భిన్నమైన దిశానిర్దేశాన్ని, సమగ్ర విజ్ఞానాన్ని సమకూరుస్తుంది.

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మికతను జీవితానికి అనువర్తింపచేయడం

మంచి ఆరోగ్యాన్ని, శరీర దారుఢ్యాన్ని ఉద్దేశిస్తాం. ఏ లక్ష్యసాధన కోసం? అవి అందుకోసమే. ఇది మామూలు సమాధానం. ఇవి కలిగి ఉండవలసినవే కదా. ఇంకా ఇవి దీర్ఘాయువు కోసం. ప్రాణిక మానసిక ఉద్వేగ పరితృప్తికి దృఢమైన ఆధారంగా ఉండటంకోసం. అవును. అందుకోసమే. ఒకవిధంగా ఈ భావనా పరంపరలో శారీరకం, జీవాత్మకీ వ్యక్తీ కరణే అవుతుంది. శారీరక పరిపూర్ణత అవశ్యమైనదే. నిండైన మానవత్వ జీవన ధర్మంలో ఇదీ భాగమే. ఇంకా ఊర్ధ్వ ఉన్నతతర జీవన వ్యాపారాలకీ, దివ్యాత్మను కనుగొని వ్యక్తీకరించే పర్యవసానం కోసం ఇది తప్పదు. 'శరీర మాద్యంఖలు దర్మసాధనం' అని ఆర్యోక్తి. ధర్మసాధనకు శరీరం మొదటి ఉపకరణం. సత్వము యొక్క దివ్యానుశాసన పాలనకీ ఇది సాధనమే. మనిషిలో మానసిక ఉద్వేగభరిత, సౌందర్యాభి రుచిగల భాగాలు అభివృద్ధి కాబడవలెనన్నది సాధారణ దృక్పథం. ఆ విధంగా అవి మంచి సంతృప్తిని పొందుతాయి. మనిషికి ఆ విధంగా సాత్వికభావన కలుగుతుంది. వ్యక్తిగతంగా తాను సఫలీకృతుడైనట్లు భావిస్తాడు. చైతన్యవంతుడైనట్లు భావిస్తాడు. ఇంతేకాదు. ఇవికూడా జీవాత్మ వ్యక్తీకరణలే. అంతరంగంలోని దైవత్వ విలువలను అన్వేషించడమే. ఇంకా వాటి అభివృద్ధి, సూక్ష్మత, సౌలభ్యం, శక్తి, తీవ్రతల వల్ల ప్రపంచంలో దివ్య అస్తిత్వానికి చేరువ కాగలుగుతాడు. పలురకాలుగా దానిపై పట్టుసాధిస్తాడు. ఫలితంగా చివరికి మొత్తం జీవితమే దివ్య అస్తిత్వంతో ఐక్యతకి, సారూప్యతకి శృతిబద్ధం కాబడుతుంది. నైతిక ప్రవర్తన, చక్కగా క్రమ బద్ధీకరింపబడిన వ్యక్తిగత, సాంఘిక నడవడిక. ఇది సంఘాన్ని ముందుకు నడిపిస్తుంది. తోటివారితో నడవడిక సంయమనంతో,

నిగ్రహంతో, సానుభూతి పూర్వకంగా సత్సంబంధాలతో నెలకొనేటట్లు ఉంచుతుంది. అయితే ఆధ్యాత్మిక దృష్టిలో నీతిశాస్త్రం మరింత విశిష్టమైనది. కార్యసాధనలో పురోగతికి ఇదొక ప్రక్రియ. ఇంకా మరింత అత్యావశ్యకంగా సత్వమునకు ప్రత్యేక లక్షణమైన దివ్యాంశను పెంపుచేసేది కూడా. దివ్య ప్రకృతిలోనికి పెరుగుదలకు ముందడుగు.

ఆధ్యాత్మికత, సర్వమునూ స్వీకరించి వాటికి ఒక ఉన్నత దివ్య స్వాభావిక సంవేదనను కల్పిస్తుంది. మన లక్ష్యాలు కార్య కలాపాలన్నిటితో ఇదే మోస్తరు. పాశ్చాత్యపద్ధతిలో తత్వశాస్త్రం రాగద్వేషాలకతీతంగా, హేతువాద దృష్టితో అస్తిత్వంయొక్క ప్రాథమిక సత్యవిచారణ చేస్తుంది. శాస్త్రవిజ్ఞానం మనముందుంచిన వాస్తవాలను పరిశీలించటం ద్వారా లేదా సైద్ధాంతికపరంగా నిశితపరిశీలనద్వారా, లేదా రెండు పద్ధతులను మిళితం చేసి విచారణ చేస్తుంది. అయితే ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం అస్తిత్వ సత్యమును సద్యోంతర దృష్టి, అంతరానుభూతి వల్ల కనుగొంటుంది. శాస్త్రపరిశోధనా హేతువాదం చాలదు. తత్వశాస్త్రం చేసేదేమంటే, వివిధ విజ్ఞాన సాధనాలద్వారా అందించబడిన ఆధారవిషయాలను, ఏమినహాయింపు లేకుండా క్రమపద్ధతిలో "ఏకంసత్యం"నకు, to the one Truth, పరమోన్నత, వైశ్వానిక వాస్తవానికి, సంయోజనాత్మకంగా సంవిధాన పరుస్తుంది. పర్యవసానంగా మానవుని ఆధ్యాత్మిక సాధనకు తనలోని దివ్య స్వభావ ఉద్దీపనకు ఒక భూమిక సిద్ధమవుతుంది. ఇదీ దానియొక్క real value, వాస్తవమైన విలువ. శాస్త్ర విజ్ఞానమైనాకూడా విశ్వాత్మ తత్సంబంధిత అంశాలపైన అదనపు విజ్ఞాన కాంతిని ప్రసరించే ప్రపంచవిజ్ఞాన సంచయమే అవుతుంది. భౌతిక విజ్ఞానానికి, ఆచరణలో చూపే దానిఫలితాలకు, లేక, భౌతిక భావన, భౌతిక శక్తులపై ఆధారపడి ఉండే మనిషి, మనసు, జీవన విధాన విజ్ఞానాలకి పరిమితమై ఉండదు. ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి క్రొత్తపరిశోధనారంగాలకి అవకాశం

కల్పిస్తుంది. ఆధునిక ప్రాచీన భౌతికశాస్త్ర విజ్ఞానాలకు, ఫలితాలకు అవకాశం ఇస్తుంది. జీవాత్మ నుంచి ప్రభవించి ఆదిసత్యముగా, మనోశక్తినుంచి ప్రభవించి, మానసాతీతంగా, భౌతికపదార్థంపైన, జీవితంపైన పనిచేసే అవకాశం కల్పిస్తుంది. ప్రాచీనకాలంలో, మానవునికి, దివ్యప్రకృతికి ప్రతిరూపాలు సృష్టించడం, కళాకవిత్వముల లక్ష్యం. ఇవి సౌందర్య సంవేదనను సంతృప్తి పరుస్తాయి. జీవితం గురించి గ్రహించి సేకరించిన భావాలను, కళాత్మకంగా వ్యక్తపరుస్తాయి. మనో కల్పనలకి ప్రేరణ కల్పిస్తాయి. అయితే ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతిలో అవి మనిషిలోను, దివ్యప్రకృతిలోను నిక్షిప్తంగా ఉన్న ఉన్నత అంశాలను, ఇంకా ప్రగాఢమైన ఆధ్యాత్మిక సార్వత్రిక సౌందర్యాన్ని స్పష్టంగా అభివ్యక్తీకరిస్తాయి. రాజకీయ, సాంఘిక, ఆర్థిక వ్యవస్థలు మానవజీవన తొలిరూపంలో మనుష్యులు కలిసిమెలసి జీవించగలగటానికి, ఉత్పాదనకి, ఇతర అవసరాలు తీర్చుకోవటానికి, ఆనందంగా ఉండటానికి, శారీరక, ప్రాణిక, మానసిక సామర్థ్యాలు పెంపొందించుకోవటానికి చేసుకున్న ఏర్పాట్లు. అయితే ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం, జీవితాన్ని మరింత ఉన్నతంగా ఉంచుతుంది. మొదటిది- ఒక వ్యవస్థ నేర్పర్చుకొని అందులో తన నిజసత్వాన్ని, దివ్యత్వాన్ని అన్వేషించగల్గటం. రెండవది-జీవితంలో దివ్యధర్మసత్వాన్ని ఇతోధింగా అభివ్యక్తీ కరించగల్గటం, మూడవది. దివ్యమానవాళికి ఉన్నతదైవీ, స్వభావములైన శాంతి, జ్ఞాన, శక్తి, సామరస్య, సమైక్యతల దిశగా సామూహికంగా ముందుకు సాగటం. ఇదే జాతియొక్క క్రమరూపాంతరీకరణ ప్రయత్నం. ఇదే ఇంతకుమించి ఎక్కువాకాదు, తక్కువాకాదు. సర్వ అంతర్నిహిత శక్తులతో కూడిన, ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి అంటే మాభావన ఇదే. ఆధ్యాత్మికతను జీవితానికి అన్వయించడం అన్నా ఇదే.

- శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : కర్రావెంకటేశ్వర్లు

ప్రార్థన : విశ్వజనీన సంకల్పం

ప్రార్థన ప్రయోజనాన్ని చాలామంది శంకిస్తారు. ప్రార్థన హేతుబద్ధంకాదని, శుద్ధ అనావశ్యకమని, ఎటువంటి ఫలితం ఉండబోదని వారి ఉద్దేశ్యం. ఒక విశ్వజనీన సంకల్పం తన పని తాను చేసుకునిపోతూంటుంది. నిరంతరం తన లక్ష్యం నెరవేర్చుతూ పోతూంటుంది. తనపై అనుగ్రహం కలిగేటట్లు ప్రాధేయ పూర్వకంగానో, అహంతోనో చేసే ప్రార్థన వల్ల ఆ సంకల్పం ఎంతమాత్రం తన దారి నుండి తప్పుకోదని అనడం సబబే. విశ్వజనీన నియతిలో తనకు తాను అభివ్యక్తం చేసుకునే విశ్వాతీత దైవం సర్వజ్ఞుడైనందున ఏమి చేయాలో తన విజ్ఞాన నేత్రం ముందుగానే వీక్షించగలదని అనడం కూడా సమంజసమే. ఏ మానవుడు కూడా తన ఆలోచనా శక్తితో భగవంతునికి దిశానిర్దేశంకాని, ప్రేరణకాని ఇవ్వలేడు. వ్యక్తి కోరికలు ప్రపంచ నియంత్రణ వ్యవస్థలో నిజమైన నిర్ధారణ అంశాలుగా బోవు. అయితే విశ్వజనీన భగవదేచ్ఛ నిర్వహణ తీరును యాంత్రిక నియమావళి క్రమబద్ధం చేయలేదు. మానవసంకల్పానికి, ఆకాంక్షకు, విశ్వాసానికి కనీస ప్రాముఖ్యం ఇవ్వగల శక్తులు, బలసంపద ఆ సంకల్పాన్ని నెరవేరుస్తాయి. ఆ మానవ సంకల్పానికి, ఆకాంక్షకు, విశ్వాసానికి ఇచ్చిన ఒక ప్రత్యేక రూపమే ప్రార్థన. ఆ రూపాలు చాలావరకు మొరటుగా, అనాగరికంగా కనిపిస్తాయి. కొన్ని అమాయకంగా కనిపిస్తాయి. అది లోపంకాదు. కొన్ని తెలివిహీనంగా కనిపిస్తాయి. అయినప్పటికీ అటువంటి ప్రార్థనకు నిజమైన శక్తి, విశిష్టత ఉన్నాయి. దానికిగల శక్తితో మానవ సంకల్పాన్ని, ఆకాంక్షను, విశ్వాసాన్ని దైవసంకల్ప పరిధిలోకి తీసుకొని వెళ్ళవచ్చును. చైతన్యమయమైన భగవత్ తత్వంతో మనం చైతన్య ప్రదీప్తమైన సంబంధ బాంధవ్యాలను పెంచుకోవచ్చును.

మన సొంతశక్తితో, ప్రయత్నంతో ఈ సంకల్పం, ఆకాంక్షలను నెరవేర్చవచ్చును. ఉన్నత, నిమ్న ప్రయోజనాలకోసం వాటిని నిస్సం దేహంగా మహనీయమైనవిగా మలచవచ్చును. ఒకశక్తిగా ఉపయోగించడానికి వాటిని తీర్చిదిద్దే సాధనా మార్గాలు చాలా వున్నాయి. లేదా భగవంతుని సంకల్పానికి అనుగుణంగా, దానిపై ఆధారపడేటట్లుగా కూడా మలుచుకోవచ్చును. ఈ రెండవ పద్ధతిలో ఒక శక్తికి సంబంధించిన నియతిప్రకారం, మన ఆకాంక్షకు ప్రతిస్పందనగా దాదాపు యాంత్రికంగా ఆ సంకల్పాన్ని పరిగణించ వచ్చును. లేదా పూర్తిగా నిర్వ్యక్తిగతంగా (quite impersonally) పరిగణించవచ్చును. లేదా మానవాత్మలోని దివ్య ఆకాంక్ష, విశ్వాసాలకు చైతన్య ప్రతిస్పందనగా పరిగణించవచ్చును. చైతన్యంతో దానికి తానుకోరిన సహాయం, మార్గదర్శకత్వం, రక్షణ, సఫలత తీసుకుని వచ్చేదిగా తలచవచ్చును. యోగక్షేమం వహామ్యహం.

నిమ్నభూమికలో మొదట భగవంతునితో సంబంధం పెట్టుకోవడానికి ప్రార్థన సహాయ పడుతుంది. అయితే ఆ స్థితిలో కేవలం అహం, మనోభ్రమలు కలిసివుంటాయి. కాని దరిమలా దాని వెనుక మెరిసే ఆధ్యాత్మిక సత్యంవైపు మనం పురోగమించవచ్చును. అడిగిన వరం దైవం ఇవ్వడం మాట ఎలావున్నా, అసలు భగవంతునితో బంధం, భగవంతునితో మానవ జీవితం పెనవేసుకోవడం, స్పృహతోకూడిన పరస్పర మార్పు-ఇవీ ముఖ్యమైనవి. ఆధ్యాత్మిక విషయాలలో, ఆధ్యాత్మిక సిద్ధులకై అన్వేషణలో ఈ చైతన్యంతమైన సంబంధం ఎంతో శక్తి వంతమైనది.

స్వశక్తి పై ఆధారపడి సాగించే ప్రయత్నం, యాతన కన్నా అది మరింత మహనీయ శక్తి. అది పూర్ణ ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి, పెరుగుదలకు దోహదంచేస్తుంది. మనల్ని ఏ మహనీయ స్థితికి

చేరుకోడానికి ప్రార్థన మనల్ని సంసిద్ధం చేసిందో ఆ స్థితిలో అది ముగిసిపోతుంది-నిజానికి ఆకాంక్ష, విశ్వాసం, సంకల్పం ఉన్నప్పుడు ఈప్రార్థన అవసరంలేదు. కాని భగవంతునితో సంబంధం ఆనందమయం కావడానికి ఈ ప్రార్థన కొనసాగవచ్చును.

ప్రార్థనతో మనం నిర్ణయించుకున్న లక్ష్యాలు (మామూలు ప్రయోజనాలు) మరొక ఉన్నత స్థాయిని అందుకొని, అత్యున్నతమైన, ఏ ఉద్ధేశ్యాలు లేని భక్తి తన్మయ స్థితిని మనం చేరుకుంటాం. ఎటువంటి కోరికలు, అభ్యర్థనలు లేని దివ్య పరిపూర్ణ పవిత్ర ప్రేమ పారవశ్యం అది.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు

- అనువాదం : యజ్ఞన్న

4. భయము - కారణము - నివారణ

భయం నిశ్చైతన్యం వల్ల కలుగుతుంది. అజ్ఞానం వల్ల వచ్చే పరితాపం. మనకెన్నో విషయాలు తెలియకుండా ఉంటాయి. వాటి స్వరూపస్వభావాలు, ఫలితాలు యెరుకకురావు. చేసే పనుల తాలూకు పరిణామాలు ఎలా ఉంటాయో తెలియదు. ఇదే పరిస్థితి భయాన్ని కలుగచేస్తుంది. మనకు తెలియని విషయమే మనకెపుడు భయం గలిగించేది. ఉదాహరణగా ఒక పశివానిని తీసుకో. తెలియని కొత్తవాని దగ్గరికి తీసుకొనివెళ్లు. తనకి ముందు కలిగేది భయమే. (అంతరంగ చైతన్యం జాగృతం కాబడిన శిశువు గురించి నేను చెప్పటంలేదు. నేను చెప్పేది సాధారణ పశివాని గురించి.) అసాధారణమైన పిల్లలు చాలాధైర్యంగా ఉంటారు. వారి చైతన్యం వేరేగా ఉంటుంది. గ్రహణశక్తి ఓరకమైన అచేతన కౌశలం instinct తో మిళితమై ఉంటుంది. ఏదో ముప్పు వాటిల్లినపుడు, దానికి పరిష్కారం తెలియక ఎలా రక్షించుకోవాలో తెలియని పరిస్థితిలో

భయం పట్టుకుంటుంది. భయానికి లెక్కలేనన్ని కారణాలు. అయితే అది ఒక నిశ్చైతన్య చలిత చాలనం.

తెలిసిన విషయం గురించి భయం ఉండదు. చైతన్య వంతంగా పరిపూర్ణ జాగృతిలో తెలిసిన దానిని గురించి భయం ఉండదు. చీకటి మరుగున ఉన్న దానిని గురించే ఎప్పుడూ భయం.

నీవు దేనిని గురించి భయపడతావో దానితో నేరుగా భేటీపడు. ఆవిధంగా భయాన్ని జయించు. భయాన్ని ముఖాముఖీ ఎదుర్కొన్నపుడు భయమెక్కడిదీ! భయం పారిపోతుంది.

భయం కలిగినపుడు యెరుక కలిగి, శక్తి, కాంతి పరిజ్ఞానాలతో ఉంటే దానిని పూర్తిగా నివారించగలవు. ఈడెన్ తోటలో ఏపిలుపండు తినటంవల్ల భయం కలుగుతోందని క్రైస్తవ మతం చెప్తోంది. జ్ఞానంతో భయం వచ్చింది. ఈ భయమే ఈనేలపై మానవజీవితాన్నంతటినీ శాసిస్తోంది. ఇక్కడ నా వాదనేమంటే- పశువులకీ భయముంది. కాని అవి ఏపాపం చెయ్యలేదు. ఏపిలుపండూ తినలేదు. వాటికే భయమూ ఉండకూడదు మరి! అజ్ఞానపు అచేతనకౌశలం ignorant instinct తో కూడిన పాక్షిక చైతన్యం ప్రమాదాన్ని బలపరుస్తుంది. దానికి నివారణ తెలియదు. దైవకార్యక్రమానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడే హానికరమైన ప్రాణికస్థాయి జీవులు, శక్తులు భయాన్ని విస్తృతంగా వినియోగించుకుంటాయి. అలానే ఇవి మనుష్యులను స్వాధీనంలో ఉంచుకుంటాయి. ఇది ఒకటేకాదు. రాజకీయ, మతసంబంధమైన సాధనాలు కూడా ఇలాటివే. ఇవి కూడా వాటికి తోడవుతాయి. ఇంకా కొన్ని మతశక్తులున్నాయి. నమ్మేవాళ్లను మృత్యుభయంతో ఇవి తమ గుప్పిట్లో ఉంచుకుంటాయి. గుడ్డిగా వాటి నియమాలను పాటించకపోతే తర్వాత రాబోయే ఉపద్రవాలను గురించి భయపెడతాయి.

అయిష్టతవల్ల, సారూప్యత, సన్నిహితత్వం లేకపోతేనూ కూడా భయంకలుగుతుంది. కొంతమందికి నిప్పు అంటే భయం మరికొందరికి నీరు అంటే భయం. ఇంకా కొంతమందికి ప్రత్యేకంగా ఏదైనా జంతువు అంటే భయం ఉంటుంది. ఇది ప్రాణిక స్పందనల మధ్య సామరస్యం లేకపోవటం వల్ల వస్తుంది. అప్పుడు ఇది శారీరక నిశ్చైతన్యంగా అనువర్తింపబడుతుంది. శరీరం ఒక భయంకరమైన నిశ్చైతన్యపదార్థం. ఏకాస్తైనా దానిని చైతన్యవంతం కావించటానికి ఎంతో కష్టపడాలి. శరీరం యాంత్రికంగా, అలవాటుప్రకారం జీవిస్తుంది. భయంకరమైన నిశ్చైతన్యంలో ఉంటుంది.

★ ★ ★ ★

భయపడినపుడు ఏంచేయాలి?

భయాన్ని పోగొట్టే మార్గాలు చాలా ఉన్నాయి. నీ వ్యక్తిత్వానికి అనుగుణంగా మార్గం ఉంటుంది.

నీకు చైత్యపురుషసంసర్గం ఏపాటి ఉన్నా వెంటనే దానిని ఆవాహనం చేసుకోవాలి. చైత్య పురుషకాంతిలో విషయాలు తిరిగి చక్కబడతాయి. ఇది చాలా శక్తివంతమైన మార్గం.

చైత్య పురుషసంసర్గం లేనప్పుడు యుక్తియుక్తంగా ఉంటూ, వివేకవంతమైన బుద్ధికలిగి సహేతుకంగా నీలో నీవు తర్కించు. చిన్నపిల్లవానికి నచ్చచెప్పినట్లుగా నీకు నీవే నచ్చచెప్పుకో. ఈభయం చెడ్డదని భావించు. ఏప్రమాదాన్నీ కూడా భయంతో ఎదుర్కొనటం శుద్ధతెలివి తక్కువ. నిజంగా ఏదైనా ప్రమాదాన్నే ఎదుర్కోవలసి వచ్చినపుడు ఏ కొంచెం భయపడినా, నీపని అయిపోయినట్లే. కాబట్టి ఈ రకమైన తార్కికబుద్ధితో నీలోని భయపడిన భాగానికి భయంకూడదని నచ్చచెప్పు.

నీకు దైవం పట్ల నమ్మకం ఉండి, అర్పణభావం కలిగి ఉంటే ఒకేఒక సూక్ష్మమార్గం. నీ ఇచ్ఛప్రకారమే జరుగనీ. నీ మార్గదర్శకత్వంలో సాగుతున్న నాకు భయమేమిటి! నన్ను భయపెట్ట గలిగేదేదీ లేదు. నేను నీకు చెందిన వాడిని. నన్ను నీవు నడిపిస్తున్నావు" ఇది వెంటనే పనిచేస్తుంది. అన్ని మార్గాలలో కెల్లా ఇదే most effective అంటే తప్పనిసరిగా, యదార్థంగా దైవానికి అర్పణకావించుకోవాలి. వెంటనే దీని ఫలితం కనిపిస్తుంది. కలలా భయం మాయమైపోతుంది. చెడు ప్రభావంలో ఉన్న సత్వం కూడా వైదొలుగుతుంది.

కొంతమంది ప్రబలమైన ప్రాణికశక్తి కలిగి ఉంటారు. వాళ్లు fighters. వెంటనే తలబడటానికి సిద్ధపడతారు. "ఇదిగో! ఇక్కడే ఉన్నాడు శత్రువు. కొట్టిపడగొడదాం" అంటారు. అయితే ఇందుకు కొంత పరిజ్ఞానం, దానితోపాటు గొప్ప ప్రాణికశక్తి కలిగిఉండాలి. అతడు అతి మానుషాకారుడు giant కావాలి. అందరికీ అది సాధ్యంకాదు.

ఇలా అనేక పద్ధతులు. అన్నీ మంచివే. నీ స్వభావానికి యోగ్యమైన దానిని వినియోగించుకోవాలి.

- శ్రీమాత

అనువాదం : కర్రావెంకటేశ్వర్లు

5. దివ్యమాత ఒక శిష్యునికిచ్చిన సమాధానాలు

(దివ్యమాత అతన్ని ఆప్యాయంగా బేబి అని పిలిచేవారు. 17 సంవత్సరాల వయస్సులో అతడు ఆశ్రమంలో చేరాడు. 1933లో అతను దివ్యమాతకు ఉత్తరాలు వ్రాయడం మొదలు పెట్టేనాటికి అతని వయస్సు 23సంవత్సరాలు. ఈ క్రింది ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు 1935వ సంవత్సరానికి సంబంధించినవి)

ప్రియమైన అమ్మా! నాశరీరం బాగా అలసిపోయింది, దానితోపాటే మనస్సు గూడా అలసిపోయింది. నాలో అంతా నీరసం ఆవహించింది.

నాప్రియమైన బేబీ: నీవు అలసిపోయావని విని చాలా విచారిస్తున్నాను. నీవు విశ్రాంతి తీసుకోవాలి, లేదా డాక్టరునన్నాచూడాలి, నీకు హుషారు కలిగేందుకు అతడేమైనా చేస్తాడు.

సదాప్రేమ పూర్వక ఆశీస్సులతో ......

ప్రియమైన అమ్మా! నా నరాలుకూడా యిబ్బంది పెడ్తున్నాయి. నీరసంగా అనిపిస్తోంది. అవయవాలూ అలసిపోయాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! నీకు బాగాలేదని తెలిసి విచారించకుండా ఎలావుంటాను. నీనరాలు బలపడాలంటే ఏంచేయాలి? లోపల, బయట ప్రశాంతంగా వుండాలి. అదే నరాలను బలోపేతం చేస్తుంది.

నా ప్రేమపూర్వక ఆశీస్సులు సదా నీకుంటాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! నీకు బాగులేకపోవడానికారణం కనుపించడంలేదు. నిన్ను నీవు తెలుసుకొని, నీస్వాధీనంలో నీవుంటే నీకు తప్పక బాగుంటుంది.

నీకు నా ప్రేమ ఆశీస్సులు ఎప్పుడూ ఉంటాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! నిరాశ నిన్ను క్రుంగదీసినట్లని పిస్తున్నందుకు నాకు విచారంగా వుంది. నీవు గట్టి ప్రయత్నం చేయాలి. గట్టిగా తీర్మానించుకొని కృషి చేస్తే, దాన్నుండి నీవు తప్పకుండా బయట పడ్తావు.

నీకు నా ప్రేమ ఆశీస్సులెప్పుడూ వుంటాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! నీకు విశ్రాంతి అవసరమైనట్లు నాకర్థమౌతోంది. నీవు కొద్దిరోజులు విశ్రాంతి తీసుకొంటాననంటే నేనందుకు పూర్తిగా సమ్మతిస్తాను. కాని నా భయమేమిటంటే నీకు కావలసింది శారీరక

విశ్రాంతిగాదు. నిజంచెప్పాలంటే విశ్రాంతి కావలసింది నీ హృదయానికి-ఆ విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి నీవు సిద్ధమేనా?

నాప్రేమ ఆశీస్సులు నీకెప్పుడూవుంటాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! నేను విశ్రాంతి అన్నదానికర్థం, నిజమైన విశ్రాంతి; నిన్ను ఇబ్బంది పెడ్తున్న, నిన్ను నీరసింపజేస్తున్న సమస్త సంపర్కాలనుంచి నీవు విడవడిపోయి, ఆంతరికంగా నాలో విశ్రమించాలి.

మరణంలో విశ్రాంతి వుంటుందనుకోవడం అజ్ఞానం. చనిపోయి ఎవరూ విశ్రాంతి పొందలేరు, జీవించి వుండగా ఏచేతన ఉందో, ఏ అనుభూతులున్నాయో, అవే చనిపోయినా కొనసాగుతుంటాయి. నీకీ విధమైన యిబ్బందులూ, నిర్వేదమూ ఉండగా నీవు చనిపోతే, ఆతరువాత అవి మరింత తీవ్రంగా కొనసాగుతాయి. దానివల్ల ప్రయోజనమేమీవుండదు. వీటినుండి నీకు స్వేచ్ఛ లభించాలంటే ఇచట జీవితంలోనే నీవు వాటిని అధిగమించాలి. వాటికి గల కారణాన్ని నీలోనుండి నెట్టివేస్తే తప్ప వాటినధిగమించలేవు.

నీకు నాప్రేమ ఆశీస్సులు ఎప్పుడూవుంటాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! అవును. అహంకారానికి, అంతరాత్మకు మధ్య వుండే మామూలు సంఘర్షణే అది. ఆ సంఘర్షణే నీవు అలసిపోయేట్లు చేస్తోంది. అదేవిధంగా నీకు మేలు చేసే సాయం ఎక్కువగా నీకుపయోగపడకుండా చేసేది నీలోని విశ్వాస రాహిత్యమే. కోపంతో నేనీమాట అనడంలేదు.

నాప్రేమ ఆశీస్సులు నీకెప్పుడూవుంటాయి.

నాప్రియమైన బేబీ! గీతావాక్యాన్ని గుర్తుపెట్టుకో: "దైవమే నీ రథసారథి" కావాలి. అపుడు నీకు విజయం తథ్యం.

నాప్రేమ ఆశీస్సులు నీకెపుడూ వుంటాయి.

అనువాదం : శ్రీ.కె.వి. రావు

6. దైహిక చైతన్యము

ప్రశ్న: ఆలోచన చేసేది మనస్సు అయినప్పుడు దేహము ఆకాంక్షించడమేమిటి? మనస్సు ఆలోచిస్తున్నంతసేపూ నీదేహానికి ప్రత్యేక చైతన్యం లేకుండా మూడువంతులు జడంగానే ఉంటుంది. అయితే దైహిక చైతన్యమంటూ ఉన్నది. శరీరం తనచైతన్యంలో తాను ఉంటుంది. దానికి స్వంతమైన ఆకాంక్ష ఉంది. ఎవరి శరీరాన్ని గురించి వారు ఆలోచించేటప్పడు దైహిక చైతన్యంలో ఉండరన్నమాట. మనస్సుతో ఏ విధమైన సంబంధమూ లేకుండా స్వకీయమైన చైతన్యం దేహానికి ఉన్నది. తాను పనిచేసే విధానమూ, తన సమతౌల్యమూ, అస్థిరత మొదలైనవన్నీ దానికి బాగా తెలుసు. తనకు సంబంధించినంత వరకూ ఎక్కడ ఏవిధమైన అస్థవ్యస్థత, అసౌకర్యము కలిగినా అది స్పృశించి అనుభవిస్తుంది. బాహ్యానికి ఏవిధంగానూ లక్షణాలు కనిపించకపోవచ్చు. శరీరమంతా మంచి సామరస్యంగా పనిచేస్తూ, సమతౌల్యంలో ఉంటూ, సక్రమంగా తన విధులను నిర్వహిస్తూంటే అదే దానికి పరిపుష్టి. అప్పుడది పుష్టిలోని ఆనందాన్నీ, జీవితానందాన్నీ, చురుకుదనాన్నీ పొందుతూ సంపూర్ణప్రాణశక్తితో సమతాస్థితిలో పనిచేయగలదు. అలాలేనప్పుడు ప్రాణికమూ, మానసమూ తనని అనుచితరీతిలో వినియోగిస్తున్నట్లు తెలుసుకొని బాధపడుతుంది. అప్పుడు దానికి అస్థిరతలాంటిది ఏర్పడడం మొదలైనవి జరుగుతాయి.

దైహికచైతన్యాన్ని ఎంతైనా వృద్ధి చేసుకోవచ్చు. అలా పెంపొందింప చేసుకున్నప్పడు వారెటువంటి పరిస్థితుల్లో ఉన్నాగానీ, అంటే వారు పూర్తి బాహ్యీకరణం పొందినా, అంటే ప్రాణికం పూర్తిగా

బయటకు వచ్చేసినా కూడా దేహం యథాప్రకారంగా పనిచేయగలదు. దాని స్వతంత్ర చైతన్యంవల్ల మనస్సు, ప్రాణికముల ప్రమేయం లేకుండా కూడా అంటే అవి దేహానికి బయట ఎక్కడో దూరంగా ఉన్నాకూడా దేహం మాట్లాడగలదు. ప్రాణికం, మానసమూ ఎక్కడోదూరంగా ఇతరత్రా నిమగ్నమై ఉన్నప్పటికీ దేహం సచైతన్యమై ఉండుటవల్ల దానిద్వారా అవి తమను వ్యక్తం చేసుకోగలవు. అంటే శరీరంతో వాటికుండేబంధం వలన అవిచెప్పినట్లు అది విని నడుచుకోగలదు. మరీకష్టమైనవి చేయలేకపోయినా అది నడుస్తూ చిన్నచిన్న పనులు చేయగలదు, నేర్చుకొని వ్రాయగలదు. మాట్లాడగలదు కూడా, నిదానంగా కష్టపడి ఎదుటివారికి అర్థమయేటట్లు మాట్లాడగలదు. ఇదంతాకూడా మనస్సూ, ప్రాణం ఎక్కడో దూరాన ఉన్నప్పుడు దైహికచైతన్యం వల్ల జరిగేపని.

ఈవిధంగా దైహిక చైతన్యం వృద్ధి చేసుకున్నవారు తమలోని భిన్న చైతన్యాల మధ్యనుండే వైరుధ్యాలని స్పష్టంగా గుర్తించగలరు. దేహం ఒకటి కోరుతుంటే, ప్రాణికం ఇంకోటి అడుగుతుంటే, మనస్సు మరొకటి కావాలంటే వీటి మధ్య చర్చలూ, సంఘర్షణలూ జరగవచ్చు, దైహిక చైతన్యం ఉన్నవారు ఇటువంటప్పుడు చక్కగా తెలుసుకోగలరు. శరీరం దేనికి మొగ్గుతున్నదో దాని అవసరమేమిటో, ప్రాణికం ఏవిధంగా తన అజ్ఞానం వల్ల అక్కర్లేని జోక్యం చేసుకొని సమతాస్థితిని చెడగొట్టి అభివృద్ధికి ప్రతిబంధకం కల్పిస్తోందో, ఈరెండిటికీ ఉన్న వైరుధ్యం చాలక మనస్సు తన ఊహలను, ప్రమాణాలను, తన నీతి నియమాలనూ ప్రవేశపెట్టి మిగతా వాటి అవసరాలను

గమనించకుండా లోక రివాజు పాటించాలంటూ మరింత క్రమరాహిత్యాన్ని కల్పించటం మొదలైనవి చక్కగా తెలుసుకోగలరు. మనస్సు కల్పించుకొని సమతౌల్యాన్ని చెడగొట్టటంవల్లనే జంతువులకంటే మానవుల ఆరోగ్యం సున్నితంగా, అనిశ్చితంగా తయారైంది. దానంతదాన్ని వదిలేస్తే దేహానికి మంచి సహజాత శక్తి ఉంది. అది కావలసినంతవరకే తింటుంది. అక్కర్లేనివి తిని ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోదు. నిద్ర వచ్చినప్పుడు నిద్రపోతుంది. ఏపని చేయవలసి వచ్చినప్పుడు దాన్ని చేస్తుంది, దానిది ఖచ్చితమైన సహజాత శక్తి. మనస్సు తన నీతినియమాలతో, క్రమశిక్షణతో ఊహలతో దాన్ని పాడుచేస్తే ప్రాణికం తనకోరికలతో ఆశలతో దాన్ని కలుషితం చేస్తుంది. నాగరికతపేరుతో, మనం పిల్లలకు బోధించే విద్యావిధానం వల్ల ఈనిశ్చిత సహజాతశక్తి పూర్తిగా నాశనమై మిగిలినవన్నీ ప్రాముఖ్యత పొందుతున్నాయి. దానివల్ల ప్రస్తుత పరిస్థితిలో పిల్లలు హానికరమైనవే తింటున్నారు.

విశ్రాంతి అవసరమైనప్పుడు తీసుకోకుండా అక్కర్లేనప్పుడు అతినిద్రపోతూ చేయకూడని పనులన్నీ చేస్తూ ఆరోగ్యాన్ని పాడుచేసుకుంటున్నారు. దైహిక చైతన్యాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోవాలంటే దేహసంస్కృతి చాలా శ్రేష్ఠమైన మార్గము. శరీరానికి చైతన్యం పెరిగినకొద్దీ దాన్ని పరివర్తనచేసి నూతనజాతి ఆవిర్భావానికై పనిచేస్తున్న దైవికశక్తులను గ్రహించగల సామర్థ్యం కూడా పెరుగుతుంది.

- శ్రీమాత

అనువాదం : అమరవాది ప్రభావతి

అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి

7. పిల్లల పెంపకం

మచ్చలేని సౌందర్యం, అన్యాయమంటేనే తెలియని న్యాయం, హద్దుల్లేని మంచితనం, ఇంకా వొక, చైతన్యం, నిరంతర విజయం, ప్రతిరోజు ఒక అద్భుతం, వంటి యేవేవోవింత కోరికలతో వూహలతో నిండినది పసివాడి చైతన్యం. నేను చెప్తూవుంటాను. "ఉత్తమజన్మ" అంటే చైత్యపురుష చైతన్యంతో కూడిన జన్మ అని. అటువంటి బిడ్డ అతి చిన్న వయసునుండి ఒక రకమైన ఆకాంక్షతో నిరంతరం కలలుకంటూ వుంటుంది. పసితనంలో మనిషి అద్భుతాన్ని గూర్చి కలలు కంటాడు. ఆ వయసులో దుష్టత్వం మొత్తం మాయమావాలనుకుంటాడు. ప్రతి వస్తువు ఎంతో అందంగా తేజోవంతంగా వుండాలనుకుంటాడు. అందరూ హాయిగా ఆనందంగా వుండాలనుకుంటాడు. సుఖాంతమైన కథలే ఇష్టపడతాడు. గాలిలో పైకి లేచి ఎగిరిపోతున్నట్టు ఎక్కడ కావాలనుకుంటే అక్కడికి క్షణాలలో వెళ్ళగలిగినట్టు, చిందరవందరగా, అస్తవ్యస్తంగా వున్న వస్తువుల్ని చక్కగా క్రమపద్ధతిలో సర్దినట్టు, రోగగ్రస్తుల్ని ఆరోగ్యవంతులుగా మార్చివేసినట్టు ఇలా వొకటేమిటి! ఎన్నోరకాల కలలు పసివయస్సులో వస్తాయి. కాని సాధారణంగా తల్లిదండ్రులు, ఉపాధ్యాయులు వాళ్ళవూహల మీద, వుత్సాహం మీద చన్నీళ్ళు జల్లేస్తారు. అది ఎప్పటికీ నిజంకాదు. వట్టికల మాత్రమే అంటూ. అందుచేత పిల్లలు నిజం అనేది తనకలలకి పూర్తి భిన్నంగా వుంటుందనుకుంటారు. అందుకే పిల్లల్ని అలా నిరుత్సాహ పరచకూడదు. "తప్పకుండా అలా జరుగుతుంది. జరుగడం అసాధ్యంకాదు. అది మీరు గుర్తుంచుకొని నిజంకావడానికి మీరేం చెయ్యాలో తెలుసుకుని కృషి చెయ్యాలి, చేస్తే తప్పకుండా సాధ్యమవుతుంది. అదే మీ జీవితానికి

మార్గదర్శకమవుతుంది. అసలు సత్యంవైపు మిమ్మల్ని నడిపించి ప్రగతి పథం చేరుస్తుంది. దానిని మామూలు ప్రపంచం భ్రాంతి అంటుంది" అనిచెప్పాలి.

మందకొడి తనం, అవలక్షణాలతో కూడిన గుణాల్ని లౌకిక జ్ఞానం (Common sense) పేరుతో పిల్లలకి నేర్పకూడదు. ఆ అలవాట్లు వాళ్ళకి తరవాత మార్చుకోలేని అలవాట్లుగా మారిపోతాయి. అలా తయారు చెయ్యడానికి బదులు వాళ్ళని సహజ వాతావరణంలో వారిని వారుగ ఎదగనివ్వాలి. సరిగ్గా పెరుగుతున్నవాణ్ణి చూసి సందేహపడకూడదు. తోటివారితో దయగా, వున్నవాడినిచూసి ఇప్పుడిలావున్నా, భవిష్యత్తులో తప్పకుండా మారిపోతాడని, చక్కగా ఒక పనిచేసిన వాడిని చూసి, వీడు ఇప్పుడేదో బాగా చేసేడుకాని, ఇంతచక్కగా ఇకమీదట చెయ్యలేడని అనుకుంటూ, వ్యతిరేక భావాలు ఏర్పరుచుకోకూడదు. ఆ భావాలతో వ్యాఖ్యానించడం పిల్లల అభివృద్ధికి Acid లాంటిది. అత్యంత విధ్వంసకరమైన Acidలా, వాళ్ళ మీద వ్యాఖ్యానాలు పనిచేస్తాయి. దీనివల్ల వాళ్ళ ఊహలు, నిర్ణయాలు, ఉత్సాహపూరిత నిర్మాణాత్మక లక్షణాలన్నీ నాశనమయి పోతాయి.

ఒక పిల్లవాడు అత్యంత కుతూహలంతో జిజ్ఞాసతో వున్నప్పుడు 'జీవితం నువ్వనుకుంటున్నట్టువుండదు సుమా'! అంటూ వాడి కుతూహలాన్ని నీరు కార్చకూడదు. నిరంతరం ప్రోత్సహించాలి.

ఇప్పుడెంతో అందవికారంగ పైకి కనిపించేదీ ఏదీ నిజానికి అలాగే వుండదు. జాగ్రత్తగా పరిశీలించి అధ్యయనం చేస్తే దాని వెనకగల అందం చూడగలవు. ప్రేమగా దరికి చేర్చుకుని ఆదరిస్తే అది నీకలలకి ప్రతిరూపంగా మారుతుంది. నీవు ఆశించిన వస్తువుగా రూపొందుతుంది అని చెప్పాలి.

బాగా పసితనంలోనే పిల్లల్ని అలా తయారు చెయ్యాలి. ముందే ఆ విధంగా తయారుచేస్తే తరవాత ఎక్కువ కష్టపడకుండానే వాళ్ళు అనుకున్న విధంగా తయారవుతారు. సమయం మించి పోయిన తరువాత ఎంత ప్రయత్నించినా ఫలితం వుండదు. విద్యా విధానంలో లోపాలు, మందకొడితనం, అసభ్య ప్రవర్తన, మాటలు, చేతలవల్ల కలిగిన దుష్పరిణామాలు తరవాత అరికట్టబడవు. దానిఫలితంగా ఎన్నో ఆశలు, అందమైన కలలకి విరుద్ధంగాజీవితం నిస్సారంగా, నిరుత్సాహంగా, విసుగ్గా తయారవుతుంది.

నీకు నువ్వు లేదా ఒక పసివాడికి తప్పకుండా చెప్పవలసినది. 'నువ్వు పసివాడివి కావు'. అంటూ.

మనలో అసత్యం గాను, అసాధ్యంగాను, భ్రాంతిగాను కనిపిస్తున్నదంతా ఏదైతే ఉందో అదే నిజమైనది, తెలుసుకోదగినది. ఆ భావనే పెంపొందించు కోవాలి. ఎప్పుడైతే నీలో ఈ ఆకాంక్ష ఉందో నీలో నువ్వే దృఢమైన నిర్ణయం తీసుకోవాలి. అప్పుడు కొన్ని పరిమితులకి లోబడి అసమర్ధుడు కాకూడదు. ఏదో కుశ్శంకతో వెనక్కి లాగబడకూడదు. అత్యవసరమయిన యదార్థం అదే. అదే తప్పనిసరిగా తెలుసుకోవలసిన సత్యం. అప్పుడే శరీర కణాల్లో నమ్మకం కుదురుకుంటుంది. నీ శరీరంలో ప్రతి స్పందన అప్పుడు నువ్వు గుర్తించగలవు. శరీరం తనంతట తాను, తన ఆంతర్యం చేసే సహాయం, ఇచ్చే ప్రోత్సాహం, మార్గ నిర్దేశం చేసి నడిపించడం, చక్కదిద్దడం గుర్తిస్తుంది. పరిమితులన్నీ పటాపంచలయి పోతాయి.

శరీరం తనంతట తను దైవ స్పృహ, అనుభూతి పొందుతుంది. మొదట నీవు కోల్పోయినప్పటికీ తిరిగి దీనిని పొందగలగాలి. ఇదే నీ ప్రయత్నం కావాలి. ఎప్పుడైనా ఒక పిల్లవాడు తన అందమైన

కలగురించి చెప్పేడనుకో. ఆ కలలోవాడు ఎన్నో అందమైన వస్తువులు, అసాధారణ శక్తులు కలిగివున్నానని చెప్తాడు. అటువంటి సందర్భంలో వాడికి పొరపాటునైనా, "అయ్యో బాబూ! అది కల! జీవితం అలావుండనే వుండదు" సుమా! అని మాత్రం అనకండి. అదే నువ్వు చేస్తున్న పొరపాటు. నువ్వు చెప్పవలసినది. జీవితం అలాగే వుండాలి. అలాగే వుంటుంది." అని.

మూలం : శ్రీమాత

1అనువాదం : నడిమింటి విజయలక్ష్మి.

8. సంధ్యాసమయం

ఒక సువర్ణ సంధ్య, యోచనా పూరిత భాస్కరుడు తన సాధారణ వైభవోపేత శోభను తిరస్కరించి నిష్క్రమించే తరుణం, తరులు తమ పచ్చని పచ్చిక చెలి సాఫల్యమాత, (పుడమితల్లి) వైపు వంగి ఏదో గుసగుసలాడుతున్న వేళ -యివి, ఇంకా ఒక సువిశాల నిశ్శబ్ద సాగరం. ఇదే పరమాత్మకత్వంత సన్నిహిత సమయం. సుదీర్ఘ మార్గాలెన్నో నడయాడిన సుసంపన్న ప్రాచీన యుగం వంటిది.

మూలం : శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం : నడిమింటి విజయలక్ష్మి

4. గీతా హృదయము

- శ్రీ అరవిందులు

1. పాక్షికవాదానికి గీతలో అవకాశము

దివ్య గురువును గుఱించి, మానవశిష్యుని గుఱించి తెలిసికొనియున్నాము; ఇప్పుడిక గీతా సిద్ధాంతమును గుఱించి ఒక స్పష్టభావన నేర్పఱచుకొనుటయే మిగిలియున్నది. గీతాబోధనయొక్క కేంద్ర హృదయము మీద నాధారపడిన ఒక స్పష్టభావన గీతయందు మఱింత అవసరము; ఏలన గీతావిచారణ సుసమృద్ధము, బహుముఖము; ఆధ్యాత్మిక జీవనముయొక్క విభిన్న పార్శ్వముల గీతాగ్రహణము సమన్వయాత్మకము; దాని తర్కగతి సవేగము, భ్రమణ శీలము: కావున ఇతర గ్రంథములందుకంటెను గీతయందు పక్షపాత బుద్ధితో స్వపక్షమును నిరూపించుకొనుటకు అవకాశ మెక్కువగలదు. మఱియు తాను అభిమానించిన ఒక సిద్ధాంతమునకు పోషకముగా ఒక వాస్తవమును, పదమును మఱియు భావమును తెలిసియో, సగము తెలిసియో, విఱిచి వ్యాఖ్యానించుట భ్రాంతనిర్ణయమునకు ఒక సులభమార్గమని భారతీయ తార్కికులు అంగీకరించియే యున్నారు; మఱియు నిట్టి తప్పును తప్పించుకొనుట సత్యపరాయణుడగు మనీషికి సైతము మిక్కిలి కష్టము. ఏలన ఈ విషయమున మానవబుద్ధి తనపై తానే గూఢచారి పని చేయలేదు; ఒక పాక్షికసూత్రము నభిమానించి దానినే సర్వసత్యమునకు కీలకముగా స్వీకరించుట దాని స్వభావమే యగును; మఱియు తన స్వభావగతమగు ఈ ప్రియదోషమును తన తర్కక్రియయందు తన దృష్టి బడకుండ చేసికొనుట కీ బుద్ధికెంత సామర్థ్యముగలదో! ఇట్టి దోషమునకు గీత ఇట్టే అవకాశమిచ్చును; ఏలన గీతలోని ఒక సిద్ధాంతమునో, ఒక ప్రముఖ వాక్యమునో ఎత్తిచూపి, తక్కిన పదునెనిమిది ఆధ్యాయాలను వెనుకకు నెట్టి, లేక వానికి గౌణ స్థానమిచ్చి, మన స్వీయ సిద్ధాంతము లేక వాదముయొక్క పక్షపాతినిగా గీతను మార్చివేయవచ్చును.

2. గీత కర్మసన్యాసమును బోధించదు

ఇట్లు గీతచేత కర్మయోగము నే మాత్రము గాక, కర్మసన్యాసమునకు సన్నాహ సాధనను మాత్రమే బోధింప జేయువారున్నారు: విహితకర్మలనో, చేతికి వచ్చిన కర్మలనో ఉదాసీనముగా చేయుటయే ఈ సాధన; జీవన కర్మల చరమ సన్యాసమే దీని ఏకైక, వాస్తవలక్ష్యము. గీతనుండి ఉదాహరణ లిచ్చుటచేతను, దాని ప్రతిపాదనా పద్ధతిని ఒక విధముగా సాగలాగుటచేతను, విశేషించి 'సన్యాసము' వంటి పదమునకు గీత యిచ్చు విలక్షణార్థమును పాటించక పోవుటచేతను ఇట్టి అభిప్రాయమును సమర్థించుట తేలికే. కాని నిష్పక్షపాతముగా గీతను చదివినపుడు ఈ అభిప్రాయమున కొనసాగుట అసంభవమగును; ఏలన అకర్మకంటెను కర్మ మేలనియు (3-8), సమత్వముద్వారా కామము యొక్క యథార్థ అంతర సన్యాసము నందును, పరమపురుషునికి కర్మలను సమర్పించుటయందును ఆధిక్యము గలదనియు (3-30) చివరివరకు గీత నిరంతరము వక్కాణించును.

3. గీత కేవల భక్తియోగమును గాదు

ఇంకను కొందరు గీతా బోధన యంతయు భక్తి సిద్ధాంతమే యని చెప్పి, గీతలోని అద్వైతాంశములను, ఏకాత్మయందు ప్రశాంతమునకు గీత యిచ్చు ఉచ్చస్థానమును వెనుకకు నెట్టివేతురు. నిజమే, గీత భక్తిని ఒత్తి చెప్పును; అటులే భగవంతుని ప్రభువు మఱియు పురుష రూపములను పట్టుతో ప్రతిపాదించును; ఇంకను పురుషోత్తమ సిద్ధాంతమును వివరించి, ఇతడు క్షరపురుషుని కంటె నతీతుడనియు, అక్షరాత్మకంటెను శ్రేష్ఠుడనియు (15-18) వక్కాణించును - ప్రపంచమునకు సంబంధించినంతవఱకు ఇతనినే మనము భగవంతునిగా నెఱుంగుదుము : ఇవి నిజమే.

గీతయొక్క అతి ప్రముఖ మఱియు ప్రాణప్రదమైన తత్త్వములలోనివే. అయినను గీతా పురుషోత్తముడు, ఎవనియందు భక్తిహృదయము ప్రవేశించునో, అట్టి భక్తి ప్రభు వైనట్లే (18-55), ఎవనియందు సర్వజ్ఞానము పర్యవసించునో (13-30), అట్టి ఏకాత్మయునగును, మఱియు సర్వకర్మయు ఎవనికి దారితీయునో, అట్టి యజ్ఞప్రభువు నగును (5-29) ; మఱియ అప్పటి విచారణాప్రవతను బట్టి గీత ఒకసారి జ్ఞానమును, ఒకసారి కర్మను, ఒకసారి భక్తిని వక్కాణంచినప్పటికి, ఈ మూడింటి మధ్య పరిపూర్ణ సామ్యమును నిలబెట్టును ; ఏ యొక్క దానియందును గీతకు అత్యంత ప్రత్యేకాభిరుచి లేదు. ఎవనియందు ఈ మూడును కలిసి ఏకమగునో, అతడు గీతా పురుషోత్తముడు.

4. గీతాకర్మ దివ్యకర్మగాని, మానవకర్మగాదు.

కాని ప్రస్తుతకాలమున, నిజానికి ఆధునిక మనస్సు గీతను గుర్తించి, ఉపయోగించ నారంభించినప్పటినుండియు, గీతయందలి భక్తిజ్ఞానములకు గౌణస్థానమిచ్చి, కర్మపట్ల గీతకు గల పట్టునుండి లాభముగొని, గీతయందు కర్మశాస్త్రమునే కర్మపథమునందు మనలను నడిపించు వెలుగునే, కర్మ సిద్ధాంతమునే చూచుటయందు ఇప్పటివారి మొగ్గు కన్పించుచున్నది. నిశ్చయముగా గీత ఒక కర్మసిద్ధాంతమే, కాని గీతాకర్మలు జ్ఞానమునందు (4-33), అనగా ఆత్మసాక్షాత్కారము నందును, శమమునందును పర్యవసించు కర్మలు ; మఱియు నవి భక్తిప్రేరితకర్మలు, అవి ఆధునికమనస్సునకు దెలిసిన కర్మలుగావు, అహంకార, పరోపకారభావము లాదేశించిన కర్మలెంత మాత్రముగావు. సామాజిక, భూతదయా పరహేతువుల చేతను, సూత్రములచేతను, ఆదర్శములచేతను చోదితకర్మలు కానేకావు. కాని నేటి వ్యాఖ్యానములు ఈ కర్మలే గీతహృదయమని

చెప్పజూచుచున్నవి. సాధికారపురుషులు మనకిట్లు నిరంతరము ఘోషించి చెప్పచున్నారు. భారతీయుల ఆధ్యాత్మికత యందు గన్పడు తాపస ప్రవృత్తిని, శమప్రవణతను గీత కర్మవిషయమున విరోధించుచున్నది : గీత మానవకర్మను, సామాజికవిధులను నిస్వార్థముగా నాచరించుట యను ఆదర్శమును, ఇంతేకాదు, మిక్కిలి ఆధునికమగు సాంఘిక సేవాధర్మమును సైతము గొంతెత్తి చాటుచున్నది. ఇది ఇప్పటివారి వాదముకాగా, దీనికంతకు నేనుచెప్ప ఏకమాత్రసమాధాన మేమన, ఈవాదముయొక్క ముఖము చూచినను, గీత ఇట్లు చెప్పట లేదని స్పష్టముగా దెలిసిపోవును ; ఇది ఆధునికులు చేసికొను అపార్థము - ఇది ఇప్పటి ఐరోపీయుల లేక వారి మానస పుత్రులగు భారతీయుల మనస్సు సర్వదా పురాతనము, ప్రాచ్యము, విశేషించి భారతీయమునగు ఒక బోధనలోనికి చొప్పించు స్వీయార్థము. గీత బోధించునది మానవ కర్మగాదు, దివ్యకర్మ ; అది సామాజిక విధుల నిర్వహణముగాదు, మన ప్రకృతిద్వారా పనిచేయు భగవదిచ్ఛను నిరహంకారముగా నిర్వహించు నిమిత్తము విధిలేక సదాచారమునకు సంబంధించిన తక్కిన సర్వధర్మముల పరిత్యాగము (18-66); అది సాంఘిక సేవ కాదు, శ్రేష్ఠులు (3-21), భగవదాయత్తులు (18-57) నగు మహాపురుషులు లోకసంగ్రహార్థము (3-25) నిరహంకారముగా, మానవునికిని, ప్రకృతికిని వెనుకనిలబడి, వానిని నడుపు కర్మప్రభువునకు ఒక యజ్ఞముగా చేయుకర్మ.

5. భగవంతుని మాట ఆదివారమునాడే

తాత్పర్యముగా, గీత ఆధ్యాత్మిక జీవనగ్రంథము గాని వ్యావహారిక నీతి శాస్త్రముగాదు. ఆధునికమనస్సు ఇపుడు ఐరోపియ మనస్సు-అందునను తనకు మూలమగు అత్యుత్తమ

గ్రీకు - రోమను సంస్కృతియొక్క దార్శనిక ఆదర్శ వాదమునే గాక, మధ్యయుగములనాటి క్రైస్తవ భక్తి వాదమును గూడ త్యజించి వేసి, మఱియొక రూపమున వెలసిన ఐరోపీయ మనస్సు అది దార్శనికా దర్శమును వ్యావహారికాదర్శములోనికి, భగవద్భక్తిని మానవభక్తిలోనికి మార్చి వేసినది, ఆధునిక మనస్సు భగవంతునికి స్వస్తిచెప్పినది, లేక ఆదివారమునాడు ఉపయోగించుకొనుటకు మాత్రమే మిగిల్చినది. అది భగవంతునికి బదులు మానవునే దేవతగాను, సంఘము నాదేవతా విగ్రహముగాను నిల్పినది. తన ఉత్తమరూపమున ఆధునిక మనస్సు వ్యావహారికము, నైతికము, సామాజికము మరియు క్రియాత్మకము, పరోపకారము, దయాప్రయుక్తము. కాగా ఇవి యన్నియు మంచివే, విశేషించి నేడు అవశ్యకములు; ఇవి భగవదిచ్ఛలో భాగమే, లేనిచో మానవజాతి యందవి అంత ప్రాబల్యము వహించవు. మఱియు దివ్యమానవుడు, అనగా బ్రహ్మచేతన యందును, భగవత్సత్త యందును నివసించు మానవుడు తన వ్యవహారమునందు ఇవి యన్నియు గాక పోవుటకు కారణము గన్పించదు ; ఇవి యుగధర్మమగుచో వీనికి మించి స్థాపించవలసిన ఆదర్శముగాని, సాధించవలసిన పరివర్తనము గాని లేనిచో, అతడివి అన్నియునగును. ఏలన దివ్యగురువు నిర్దేశించునట్లు, అతడు ఇతరులకు తమ యుగధర్మమున ప్రమాణము నెలకొల్పవలసిన శ్రేష్ఠమానవుడు; నిజానికి కృష్ణుడర్జును నిట్లు ఉద్బోధించును గూడ నీ యుగము యొక్కయు, ప్రచలిత సంస్కృతి యొక్కయు ఉత్తమాదర్శముల ననుసరించి జీవించుము, అయితే సాధారణమానవులవలె బాహ్యాధర్మముల ననుసరించి జీవించుము, అయితే సాధారణమానవులవలె బాహ్యాధర్మమును, నియమమును కేవలము అనుష్ఠించుచునే గాక, బాహ్యాధర్మముల వెనుకఉన్న భగవత్సంకల్పము నెఱింగి వానిననుష్ఠించుచు జీవించుము (4-15).

౬. భగవత్‌స్థితి గీతయొక్క సర్వోత్కృష్ట భావన

ఇంతకు సారాంశ మేమన, భగవంతుడు లేక బ్రహ్మ మఱియు ఆధ్యాత్మికత లేక భగవత్‌స్థితి : ఇవి గీతయొక్క సర్వోత్కృష్ట భావనలు ; ఈ రెండు సారవస్తువులనే ఆధునిక మనస్సు తన వ్యావహారిక ప్రేరకశక్తి నుండి వెలివేసినది. ఆధునిక మనస్సు మానవ భావమునందే నివసించుచుండగా, భగవంతునియందలి ప్రపంచముకొఱకేయైనను, గీత మనలను భగవంతునియందు నివసింపగోరును; అది తన ప్రాణము, హృదయము, మఱియు బుద్ధియందే నివసించు చుండగా, గీత మనలను ఆత్మయందు నివసింపగోరును ; అది సర్వభూత రూపమగు క్షరపురుషుని యందే నివసించుచుండగా, గీత మనలను అక్షరుని యందును, పురుషోత్తముని యందునుగూడ నివసింపగోరును (15-16,17) ; అది మారుచుండు కాలప్రవాహములో నివసించుచుండగా, గీత మనలను కాలాతీతమునందు నివసింపగోరును. అథవా ఆధునిక మనస్సు ఈ ఉత్కృష్ట వస్తువుల నిపుడు అస్పష్టముగా చూడ నారంభించినచో, అది వానిచేత మానవునికి, మానవ సమాజమునకు సేవ చేయించుటకే ! కాని భగవంతుడును, ఆధ్యాత్మికతయు స్వాధికారము చేతనే వర్తించునుగాని, పరాశ్రిత వస్తువులుగాగాదు. మఱియు నాచరణయందు మనయందలి నిమ్నము, మనయందలి ఉన్నతము కొఱకు జీవించ నేర్చుకొనవలెను; అపుడు ఆఉన్నతము సైతము సచేతనముగా నిమ్నముకొఱకు వర్తించుచు, దానిని తన ఉన్నత భూమికల దగ్గరకు ఆకర్షించు నవకాశము గల్గును.

కావున, నిస్స్వార్థముగా నీ విధిని నిర్వహింపుము, అదియే సర్వోత్తమ, సర్వపర్యాప్తధర్మము-అని గీతచేత బలాత్కారముగా చెప్పించుట గొప్ప తప్పేయగును. గీత పరిష్కరింప చేపట్టిన స్థితిని ఇంచుక పరిశీలింతుమేని, గీతార్థమిది కాదని తెలిపోవును. బహువిధములు, అన్యోన్యసంబద్ధములునైన కర్తవ్యభావనలు అర్జునుని మనస్సులో విడదీయరాని విధముగా ఢీకొనును ; అట్టి స్థితిలో మానవ మనస్సుచేత నిర్మించబడిన బౌద్ధిక, నైతికభవన మంతయు పనికిరాక కుప్పగూలిపోవున; ఈ స్థితియే గీతా బోధనకు మూలము, ఇదియే అర్జునుని భగవంతు నాశ్రయింప జేయును. మానవ జీవనమున ఇట్టి సంఘర్షస్థితి తఱచుగా నుదయించును; ఉదాహరణకు, గృహధర్మమునకును, దేశ ధర్మమునకును సంఘర్షము, అటులే దేశాధికారమునకును, మానవాళి హితమునకును, లేక అంతకు మించిన ధార్మిక లేక నైతిక సూత్రమునకును సంఘర్షము. ఇంకను బుద్ధునియందువలె భగవంతుని పిలుపు ననుసరించుటకు బాహ్యవిధులన్నింటిని త్రోసి వేయవలసిన అంతరవస్థ ఏర్పడవచ్చును. అట్టియెడ బుద్ధుని తిరిగి తన భార్య దగ్గరకు పంపించివేసి, గీత అట్టి అంతరవస్థను పరిష్కరించునని నే నూహించజాలను; అటులే బడిపంతులవై నిస్స్వార్థముగా పిల్లలకు పాఠములు చెప్పకొనుమని రామకృష్ణుని వంటి వానిని గీత త్రిప్పిపంపదు; ఇంకను కుటుంబ పోషణార్థము న్యాయ వృత్తినో, వైద్యవృత్తినో, పత్రికావృత్తినో చేపట్టుమని వివేకానందుని వంటి వానిని నిర్బంధించదు. గీత నిస్స్వార్థ విధినిర్వహణమును బోధించదు, పరంతు దివ్యజీవనసాధనమును, సర్వధర్మ పరిత్యాగమును, ఏక మాత్ర పరమపురుషుని ఆశ్రయమును బోధించును (18-66) మఱియు బుద్ధుని, రామకృష్ణుని, వివేకానందుని దివ్యప్రవృత్తి ఈ బోధనతో సర్వదా మేళవించును. ఇంతే కాదు, గీతకు అకర్మ కంటెను కర్మయే ఎక్కువ

ప్రియమైనను (3-8), అది కర్మ సన్యాసమును సర్వదా వర్జించక, దానిని గూడ భగవంతునికి ఒక మార్గముగా నామోదించును (5-2). సన్యాసము చేతనే భగవత్ప్రాప్తి సంభవమగుచో, సన్యాసమునకు లోపలి నుండి పిలుపు బలముగా వచ్చుచో, సన్యాసాగ్నిలో దుముకవలసినదే, గత్యంతరము లేదు. భగవంతుని పిలుపు అప్రతిహతము, దాని ముందు ఇతర ఆలోచనలు పనిచేయజాలవు.

8. పాపము విధి ఎట్లగును ?

కాని అర్జునుని విషయమున మఱియొక సంకటము గలదు - అతని కర్తవ్య మెట్టిదనిన, దాని నుండి అతని నైతికబుద్ధి పరాఙ్ముఖ మగును. యుద్ధ మతని విధి యందువా ? కాని ఆ విధి అతని బుద్ధికిపుడు ఘోరపాప మయినది. అట్టి పాపము నిష్కామముగా, నిర్వికారముగా చేయుమని నీవు చెప్పినచో, అది వానినెట్లు తృప్తిపఱచును ? ఏది నా విధి ? కులమును, జాతిని, దేశమును వధించి, రక్తము పాఱించుట నా విధి యెట్లగును ? అని అతడు తెలియగోరును. అతని పక్షమున న్యాయమున్నదని నీవందువే- అది అతనిని తృప్తి పఱచదు, పఱచజాలదు; కారణము, అట్టి న్యాయము జాతి భవిష్యత్తునకే ముప్పుతెచ్చుదారుణ రక్తపాతమునకు దారితీయజాలదనియే అతని వాదన యంతయు. అయినను తాను యోధుడుగా తన విధిని నిర్వర్తించుచున్నంత కాలము దాని పాపస్వరూపమునుగాని, పరిణామములనుగాని పట్టించుకొనన బనిలేదను అర్థమున అతడు నిర్వికారముగా యుద్ధము చేయవలె నందువా ? అది రాజ్యము యొక్క, రాజకీయవాదుల యొక్క, నీతివాదుల యొక్క, న్యాయవాదుల యొక్క బోధనగావచ్చునేమోగాని, జీవన కర్మల సమస్యను మూలమునందే పరిష్కరింప సమకట్టు నొక మహాధార్మిక,

దార్శనిక శాస్త్రము యొక్క ఉపదేశ మెన్నటికిని కాజాలదు. ఒకవేళ మర్మభేదియగు నొక నైతిక, ఆధ్యాత్మిక సమస్యను గుఱించి గీత చెప్పవలసిన దంతయు నదియే యగుచో, ప్రపంచ మహాశాస్త్రముల పట్టిక నుంచి దానిని తొలగించి, రాజకీయ విజ్ఞానము, నైతిక మీమాంసల పుస్తకాగారములోనికి దానిని త్రోసివేయవలెను.

9. పాపపుణ్యములు లేవని గీత చెప్పదు.

నిజమే, ఉపనిషత్తుల వలె గీతయు పుణ్యపాపములకు పైనను, శుభాశుభముల కావలను భాసించు సమతను బోధించును, కాని బ్రహ్మచేతనలో నొక భాగముగానే దానిని బోధించును, మఱియు సాధనావథమున అవరమ నియమమును పాటించగలిగి నంత పురోగమించిన వానికే బోధించును. కాని సామాన్య మానవజీవనమునకు శుభాశుభముల పట్ల ఉదాసీనత నుపదేశించదు; దాని పరిణామము విషతుల్యము కాగలదు. పైగా దుష్కృత్యము నొనరించు వారు భగవంతుని బొందరని గీత వక్కాణించును (7-15) కావున అది భటుడుగా తన విధియేయైనను, నరకవస్తువగు పాపము నాచరింప జూచుట అర్జునునకు సాయపడదు, వేయి విధులు ముక్కచెక్కలైనను, తన నైతికబుద్ధి ఏవగించుకొను దానిని అర్జునుడు చేయరాదు, చేయజాలడు.

10. విధి బాహ్యము, నీతి అంతరము

ఆచరణయందు, సామాజిక భావనల మీద నాధారపడు ఒక భావమే విధియని మనము జ్ఞాపకము చేసికొనవలెను. ఇట్లుగాక, దీనికి అతివ్యాప్తి గల్పించి మనపట్ల మనకుగల విధిని గుఱించి ప్రసంగించవచ్చు, లేక ఒక అతీతార్థమున సర్వమును

త్యజించుట బుద్ధుని విధియని, లేక గుహయందు నిశ్చలముగా నాసనబద్ధుడై యుండుట యతివిధి యని చెప్పవచ్చును. కాని స్పష్టముగా నిదిమాటలతో నాడుకొనుటయే యగును. విధి ఒక సాపేక్షపదము, అది ఇతరులతో మనకు గల సంబంధము నపేక్షించును. ఉదాహరణకు, బిడ్డలను పెంచుట తండ్రి విధి; తన కక్షిదారుడు దోషియని తెలిసినను, అతనిని గెలిపించుట న్యాయవాది విధి; తన బంధువులనే చంపవలసి వచ్చినను, పై వారి ఆదేశమును బట్టి వారిని కాల్చిచంపుట సైనికుని విధి; హంతకుని ఉరితీయించుట న్యాయమూర్తివిధి. ఈ సంబంధముల నామోదించినంత దనుక, విధిస్వరూపము స్పష్టమే; గౌరవభాజనము, అనురాగాస్పదము గాకపోయినను, అది ఒక వ్యావహారిక విషయము. కాని అంతర్దృష్టి మాఱి, అనృతము అత్యంత పాపమని న్యాయవాదికి కనువిప్పు కలిగినచో, మరణదండన మానవతత్త్వమునకు జేయు మహాపరాధమని న్యాయమూర్తికి లోతుగా నచ్చినచో, మానవమాంసమును భక్షించుటవలె మానవప్రాణమును హరించుటయు ఎట్టి పరిస్థితులలోను క్షంతవ్యము గాదని నేటి సమర విరోధికివలెనో, టాల్‌స్టాయికి వలెనో యుద్ధము చేయవలసిన సైనికునికి లోపల తట్టినచో, అపుడేమి చేయవలెను ? ఇట్టియెడ సాపేక్షవిధులకు పై నుండు నైతిక ధర్మమే ప్రాబల్యము వహించవలె ననుట స్పష్టమే. ఇక నీ ధర్మము సామాజిక సంబంధముపై నాధారపడక, ప్రబుద్ధమ్మైన మానవుని నైతికసత్తయొక్క అంతరబోధము పైననే ఆధారపడును.

11. బాహ్యవిధికి బదులు భగవన్నిర్ణయము

ప్రపంచమున, నిజానికి తన తన భూమికయందు ప్రామాణికములేయైన రెండు ప్రవర్తన ధర్మములు గలవు - 1. ముఖ్యముగా బాహ్యసంబంధముపై నాధారపడు నియమము. 2.

బాహ్యసంబంధము నపేక్షించక, కేవలము లోపల చింతన మఱియు వివేచనలపై నాధారపడు నియమము. గీతఉచ్చతర భూమికను నిమ్నతర భూమికకు అధీనము చెయ్యమని బోధించదు; అది ప్రబుద్ధ నైతిక చేతనను సామాజిక సంబంధమును బట్టి ఏర్పడిన విధివేదికపై బలిగమ్మని ప్రోత్సహించదు. అది పైకి బిల్చునుగాని, క్రిందికిగాదు; రెండు భూమికలకును విరోధమేర్పడినపుడు, ముఖ్యముగా వ్యావహారికము, కేవలముగా నైతికము నగు భూమికలకు పైన వర్తించు పరమస్థితికి, బ్రహ్మచేతనకు (2-72) ఆరోహించు మని గీత మనల నాదేశించును. అది సమాజ విధిభావనకు బదులుగా భగవంతునిపట్ల మనకు గల కర్తవ్యతాభావనను ప్రవేశపెట్టును. బాహ్యనియమునకు గల అధీనత కర్మయొక్క ఒక అంతర స్వయం నిర్ణయసూత్రమునకు తావిచ్చును - జటిలమగు గుణ కర్మ నియమమునుండి అంతరాత్మ విముక్తి నందినపుడే స్వయం నిర్ణయము సాధ్యమగును. బ్రహ్మచేతన, కర్మనుండి అంతరాత్మ విముక్తి. మన లోపలను, పైనను ఉన్న ఈశ్వరునిచే ప్రకృతియందు కర్మ నిర్ణయము - కర్మయోగమునకు సంబంధించి ఇదియే గీతాబోధనయొక్క సారతత్త్వమని తర్వాత మనము చూడగలము.

12. బంకిమచంద్రుడు - గీత

తనవంటి ఇతర ఉద్గ్రంథములవలెనే, గీతయు సాకల్యముగా చదివినపుడే దాని వికాసశీల ప్రతిపాదనను గుర్తించినపుడే, మనకు అర్థము కాగలదు. గీతకు మున్ముందు, అది విధిశాస్త్రమను నూతనార్థమును కట్టబెట్టినవాడు మహారచయిత, బంకిమచంద్ర చటర్జీ; అతని పరంపరలోని ఆధునికవ్యాఖ్యాతలందరు మొదటి మూడు, నాలుగు అధ్యాయములనే విశేషించి ఒత్తి చూపుదురు; అందునను వారి

అభిమాన విషయాలు - 1. సమతాభావము, 2. వారు విధియని అనువదించు "కర్తవ్యకర్మ" (3-19). 3. "కర్మయందే నీ కధికారముగాని, కర్మఫలము నందెట్టి అధికారమును లేదు" (2-47) - అనువాక్యము; ఇపుడు దీనినే జనసామాన్యముముందు గీతామహావాక్యముగా ఎత్తిచూపుచున్నారు. పదునొకండవ అధ్యాయమును మినహాయించి, సమున్నత తత్త్వ విద్యతో నొప్పారు తక్కిన అధ్యాయములకు వీరు గౌణస్థానమునే యిత్తురు. ఆధునిక మనస్సున కిది మిక్కిలి సహజమే; ఏలన నిశిత తాత్త్వికవిషయాలు మఱియు సుదూర ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యాల పట్ల దానికి సహనము తక్కువ, అది ఆత్రముగా కర్మలోనికి దిగజూచును. మఱియు అర్జునునివలెనే అది కోరునది ఆచరణయోగ్యమగు ఒక కర్మప్రమాణము, ఒక "ధర్మము". కాని యీ గ్రంథమును విచారించుట కిది అపమార్గమే యగును.

13. గీతాసమత ఉదాసీనత గాదు

గీత ఉపదేశించు సమత ఉదాసీనతగాదు చూడుడు; పునాది వేసి, గీతా భవనముయొక్క ప్రధాన నిర్మాణము ఏర్పరచిన పిమ్మట, అర్జునున కిచ్చిన మహోపదేశమిది - "లెమ్ము, శత్రువులను సంహరించుము, సమృద్ధరాజ్యము ననుభవింపుము" (11-33); ఈ ఆదేశమునందు నిరపేక్ష పరోపకార వాదము యొక్క గాని విశుద్ధ నిర్వికార వైరాగ్యము యొక్కగాని ఛాయలు గన్పించవు; అది అంతః సమత మఱియు విశాలతతో గూడిన ఒక స్థితి, ఈ స్థితియే, ఆధ్యాత్మిక విముక్తి కాధారము. ఆ సమతతోను, ఆ విముక్తియందును మనము "కర్తవ్యకర్మను" చేయవలెను. గీతనుబట్టి ఈ కర్తవ్యకర్మయందు అన్ని కర్మలు - "సర్వకర్మాణి" (3-30) వచ్చివేయును; ఇది సామాజిక విధులను లేక నైతిక ధర్మములను తనలో నొక భాగముగా నిముడ్చుకొనును. ఇంకను,

ఈ కర్తవ్యకర్మను నిర్ణయించవలసినది వ్యక్తిగాదు; అటులే కర్మయందధికారము, కర్మఫలము నందధికారనిరాకరణము (2-47) - ఇది గీతామహావాక్యమును గాదు, ఇది యోగపర్వతము నారోహించ నారంభించిన శిష్యునియొక్క ప్రథమ దశకు ఉద్దేశించిన ప్రాథమిక వాక్యము మాత్రమే, తర్వాతి దశలో గీత దీనిని కొట్టివేసి మానవుడు కర్తగాదని గట్టిగా వక్కాణించును; ప్రకృతియే క్రియాత్మకమగు తన త్రిగుణములతో అతని ద్వారా కర్మచేయును (3-27), కావున కర్మచేయునది తానుగాదు అని అతడు చూడనేర్వవలెను. అందుచేత కర్తృత్వభ్రాంతిలో మనమున్నంత కాలమే 'కర్మయందే నీకధికార' మను భావము మన పట్ల జెల్లును. కాగా నేను కర్తనుగాను అను సత్యము ఏక్షణమున మన చేతన యందు స్ఫురించునో, ఆ క్షణము నుండి ఫలాధికారముతో బాటు మన కర్మాధికారమును మనస్సునుండి అదృశ్యమగును. అపుడు ఫలవిషయక లేక కర్మ విషయక అహంకారమంతయు అంతమొందును.

14. కర్మను నిర్ణయించువాడు భగవంతుడు

కాని ప్రకృతి కర్మను నిర్ణయించు ననుటయు గీత యొక్క చరమ వాక్యము గాదు. (దీని ఫలితములగు) సంకల్ప సమతయు, ఫలనిరాకరణమును, మనోబుద్ధి హృదయములతో భగవచ్చేతనలో ప్రవేశించి, అచ్చట నివసించుటకు సాధనములు మాత్రమే; అట్లు నివసించజాలనంతవఱకు వానిని సాధనములుగా నుపయోగించుకొనవలెను. లేక వానిని అభ్యసించుచు, ఉన్నతస్థితి యొక్క క్రమ వికాసమును బొందగోరవలెను (12-9)- అని గీత చెప్పను గూడ. మఱియు నేను భగవంతుడు - అని కృష్ణుడు ప్రకటించుకొను ఆ భగవంతుడెవరు ? పురుషోత్తముడు (15-18). నిష్క్రియమగు ఆత్మకు అతీతుడు, సక్రియమగు ప్రకృతి కతీతుడు,

ఆత్మకు ఆధారము, ప్రకృతి ప్రభువు; సృష్టి యంతయు ఈ ప్రభువు యొక్క అభివ్యక్తియే; మన ఇప్పటి మాయాధీనావస్థ యందు సైతము అతడు తన సృష్టియగు జీవుల హృదయమున ఉపవిష్టుడై ప్రకృతి కర్మలను నియమించుచుండును; కురుక్షేత్ర సైన్యములు మరణాత్పూర్వమే నిహతములైనవి వీనిచేతనే, ఇతడర్జునుని ఈ మహాసంహారమునకు ఒక ఉపకరణముగా లేక కేవల నిమిత్తముగా నుపయోగించుకొనును (11-33). ప్రకృతి అతని కార్యనిర్వాహకశక్తి మాత్రమే (కర్మనిర్ణేత్రి గాదు). శిష్యుడు ఈ శక్తిని, దీని త్రిగుణములను దాటి పైకెగయవలెను; అతడు త్రిగుణాతీతుడు కావలెను (2-45). తన యే కర్మపై తనకిక స్వత్వముగాని, అధికారముగాని లేదో, ఆ కర్మల నిపుడతడు ప్రకృతికిగాక, పరమపురుషుని సత్తలోనికి సమర్పింపవలెను. తన మనో బుద్ధులను, హృత్సంకల్పములను అతనియందే విశ్రమింపచేసి, ఆత్మజ్ఞానముతోను, భగవత్‌జ్ఞానముతోను, ప్రపంచజ్ఞానముతోను, ఇంకను పరిపూర్ణ సమత, పరిపూర్ణభక్తి, నిశ్శేషాత్మసమర్పణముల తోను తపోయజ్ఞముల అధీశ్వరునికి (5-29) ఒక యజ్ఞముగా అతడు కర్మలను జేయవలెను. అతని సంకల్పముతో మన సంకల్పము నేకముగావించి, అతని చేతనతో మనము చేతనులముకాగా, అతడే కర్మను నిర్ణయించి ప్రారంభించును. ఇదియే దివ్య గురువు తన శిష్యునికి జూపిన పరిష్కారము.

15. గీతా మహావాక్యము

గీతయొక్క మహా పరమవచనమును, మహావాక్యమును వెదకి వెలికితీయవలసిన పనిలేదు; గీతయే తన అంతిమోక్తి యందు, తన గీతము యొక్క పరమ స్వరము నందును దానిని ఉద్ఘోషించును : "సర్వాత్మనా నీ హృదయములోని ఈశ్వరుని శరణుబొందుము : వాని ప్రసాదముచేత నీవు పరమశాంతిని, శాశ్వత పదమును ప్రాపింతువు (18-62). ఇట్లు గుహ్యముకంటెను గుహ్యతరమగు దానిని నీకు వ్యాఖ్యానించితిని (18-63). ఇంకను

విజయము

...... వ్యక్తిత్వమును సంతరించుకొనుట అనునది మొదటి విజయము. ఈ వ్యక్తిత్వమును దైవానికి సమర్పించుకొనడం రెండవ విజయము. ఇక మూడవ విజయము : దైవము ఈ వ్యక్తిత్వమును దివ్యతత్వములోనికి మార్చుట.

ఈ విధంగా మూడు స్థాయిలున్నవి. మొదటిది : ఒక వ్యక్తిత్వమును సంతరించుకొనుట. రెండవది : అది దైవమునకు సమర్పితమగుట, అనగా దైవమునకు సంపూర్ణ సమర్పణ కాగా అది దైవంతో ఏకత్వమును పొందుట. మూడవది : దైవము స్వయంగా ఆ వ్యక్తిత్వమును స్వీకరించి తనంతగా రూపాంతరం చెందించుట. అనగా ఆ వ్యక్తిత్వము దైవము వలెనే అగుట.

సాధారణముగా యోగములన్నియూ, ఈ రెండవ స్థాయిలోనే ఆగిపోతాయి. దైవానికి తనను తాను సంపూర్ణముగా - ఏ మాత్రము మిగలకుండా - సమర్పితము చేసుకొని అతనితో ఏకమగుట తోడనే తమపని పూర్తి అయినదని భావిస్తాయి.

కానీ మనపని అక్కడే ఆరంభమౌతుంది. మనం చెప్పనది ఏమనగా "ఏ దైవముతో మనము ఏకమయ్యామో, ఆ దైవము మనయందు ప్రవేశించి తనంతగా మనల్ని ఉద్ధరించగా, ఆ దివ్యవ్యక్తిత్వంతో మనం దైవ సామ్రాజ్యంలో పనిచేయాలి". దీనినే మనం రూపాంతరీకరణం అంటున్నాము. ఆ విధంగా మనం ముందుకు జరగాలి. జరిగి తీరాలి. అదే జరుగకపోతే మూడవది (రూపాంతరీకరణం) సాధ్యంకాదు. ఎవరూకూడా మొదటి దానినుండి నేరుగా, మూడవ స్థాయికి చేరుకోలేరు. రెండవ స్థాయి ద్వారా వెళ్ళవలసిందే.

- శ్రీమాత

(స్వేచ్ఛానువాదం - కొంగర భాస్కరరావు)

కవర్ పేజీ మీద పుష్పమునకు శ్రీమాత 'విజయము' అని ఆధ్యాత్మిక సంకేతార్థము ఇచ్చినారు.

ప్రకటనలు

పుదుచ్చేరిలో : ఆగస్టునెల 13, 14 తేదీలలో శ్రీఅరవింద సొసైటి బీచ్ ఆఫీసులో ఉపన్యాస పరంపర ఏర్పాటు చేయబడినది.

డా॥ అలోక్‌పాండే శ్రీఅరవిందుల ప్రముఖ గ్రంధములో ఒకదానిపై శ్రీఅరవింద సొసైటి, బీచ్ ఆఫీసులో ఆగస్టు 16నుండి 20వ తేదీవరకు, ప్రతిరోజు సాయంత్రం గం॥ 5.00ల నుండి 5.45 వరకు మరియు గం॥ 6.00ల నుండి గం॥ 6.45 వరకు (మధ్యలో 15 ని॥ విరామం) ప్రసంగించెదరు. అందరూ ఆహ్వానితులే.

సమాచార పత్రము

తిరుపతి (ఆంధ్రప్రదేశ్)

శ్రీఅరవింద విద్యాలయం పదవవార్షికోత్సవం ది. 29 మార్చి 2008న ఘనంగా జరిగింది. శ్రీమతి కె.యశోద (హెడ్ మిస్ట్రెస్) వార్షిక నివేదిక సమర్పించారు. శ్రీ కె. హన్మంతు, శ్రీ బి. వెంకట్రామయ్య ఐ.ఎ.యస్., శ్రీ యస్. రెడ్డి (ముఖ్యఅతిధి) తమ సందేశాలనిచ్చారు. శ్రీమతి వంశీమాధవి (శ్రీమతి డి. సత్యవాణి, గణేష్‌ల పుత్రిక) తన అసమాన భరతనాట్య ప్రదర్శనతో ప్రేక్షకులను అలరించారు.

కడలూరు కేంద్రం (తమిళనాడు)

శ్రీఅరవింద సొసైటీకి చెందిన శ్రీయమ్. యన్. సుందర్‌రాజన్ గారిచే ప్రతినెల ఒక ప్రసంగం ఏర్పాటు చేయుచున్నారు. "శ్రీఅరవిందుల వెలుగులో గీత" అను అంశంపై వారు చక్కని ఉపన్యాస పరంపర కొనసాగించుచున్నారు.

బెంగుళూరు (కర్నాటక)

శ్రీమాతారవిందులు చెప్పిన ముఖ్య విషయాలను గురించి సంక్షిప్తంగా వివరించే రెండు చిన్న పుస్తకాలను శ్రీఅరవిందో కాంప్లెక్స్ ట్రస్ట్ వారు రిలీజు చేసారు. ఇవి ముఖ్యంగా గ్రామీణ ప్రాంతాలలోని వారికి ఉద్దేశించబడినవి. ఇవి గాక 29 ఫిబ్రవరి 2008న 'అతిమానస ఆవిష్కరణ' అన్న అంశంపై మరో పుస్తకమును గూడా ఆవిష్కరించారు.

ఢిల్లీ బ్రాంచి

శ్రీమాత జన్మదినాన 21 ఫిబ్రవరి 2008న స్కూలు బాలబాలికలకు ఒక డ్రాయింగ్ కాంపిటేషన్ నిర్వహించారు. అప్పటికపుడు ఏ అంశాల మీద చిత్రాలు వేయాల్సింది చెప్పారు. అవి. ప్రేమ, పృథ్వీ, నాస్వప్నం నవకృతి ప్రిన్సిపాల్ శ్రీమతి నందితాబోస్ ఆయా అంశాలను గురించి పిల్లలకు వివరించి వారిలోని సృజనాత్మక శక్తిని వెలికి తీసుకురావడంలో సాయపడినారు. భారతీలను సంస్కృతి" అను విషయంపై ఒక సదస్సును నిర్వహించారు.